

Η ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΗ «ΛΟΛΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ»

«Χρειαζόμαστε μουσεία τέχνης!»

■ Με επίκεντρο τη σχέση ανθρώπου - φύσης, παρουσιάζονται έργα της τελευταίας δεκαετίας

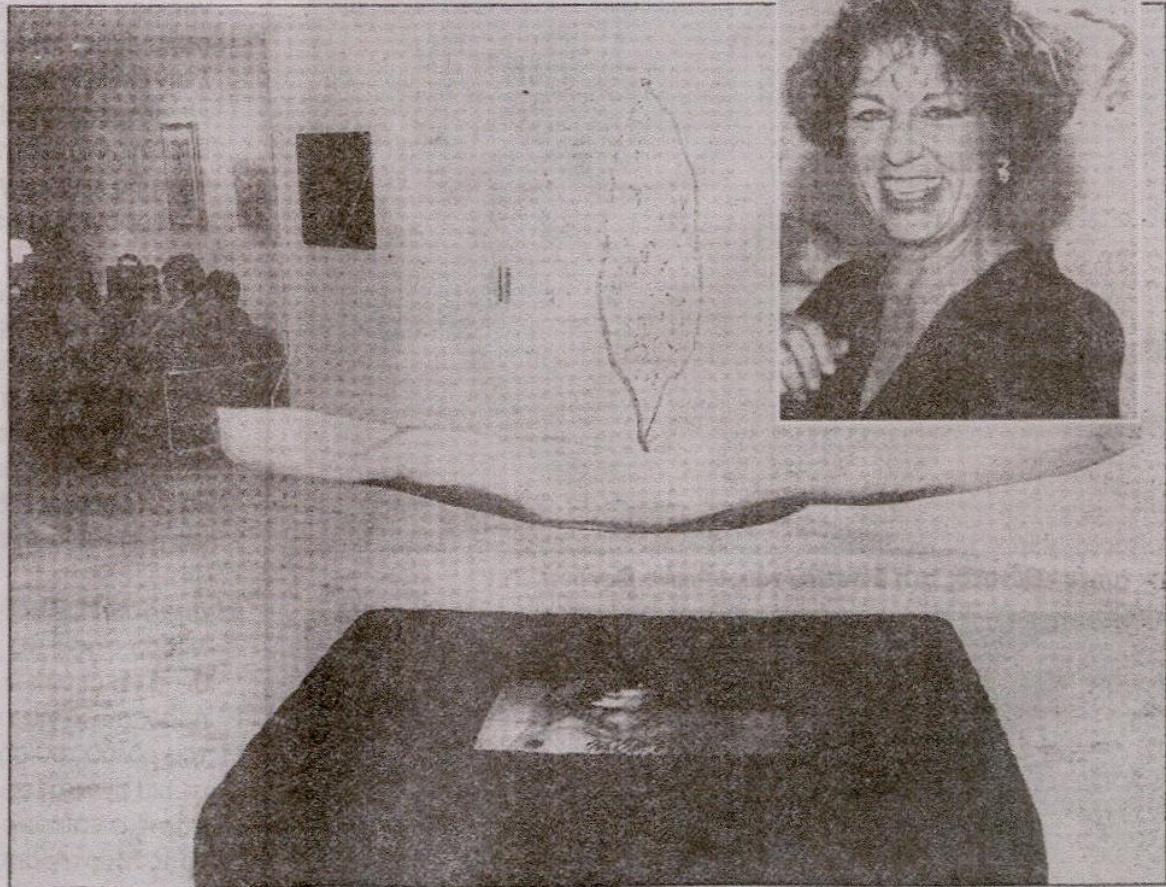
Μια σειρά από έργα της τελευταίας δεκαετίας παρουσιάζει αυτό τον καιρό στη Θεσσαλονίκη η Λήδα Παπακωνσταντίνου, στην γκαλερί της Λόλας Νικολάου, επιχειρώντας να κωδικοποιήσει τη σχέση της με το κοινό της πόλης. Μία έκθεση-πρόκληση στο να συνδυάσει παλαιότερα έργα με νεότερα και να ερμηνεύσει στον θεατή την πορεία της στον κόσμο της τέχνης, στα τριάντα χρόνια που πέρασαν από τη δεκαετία του '60, οπότε ξεκίνησε.

Ιδιαίτερο θέμα της δημιουργού αποτελεί η σχέση ανθρώπου - φύσης, την οποία και προσπαθεί να ερμηνεύσει μέσα από διάφορα υλικά, χωρίς να κρύβει την αδυναμία της στις κατασκευές. «Υπάρχει μια μεγάλη συγκίνηση στο κατασκευαστικό, γιατί όλα τα υλικά πρέπει να τα δουλέψω και να τα 'παντρέψω' μαζί τους, να τα δέσω, να τα χωρίσω».

Το ξύλο και το φως βρίσκονται ανελλιπώς μέσα στα υλικά που χρησιμοποιεί για να «γεννήσει» τα έργα της, τα οποία και κινούνται γύρω από τον εαυτό της και τη σχέση της με τον κόσμο.

Η Λήδα Παπακωνσταντίνου έχει αναπτύξει δεσμούς με τη Θεσσαλονίκη και μέσα από τη σχέση της με το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο οποίο έχει δωρίσει έργα της.

Με αφορμή το θέμα των δωρεών, τη ρωτήσαμε εάν θα έπρεπε κάποια στιγμή να λειτουργήσουν τα πράγματα όπως και στο εξω-

Έργο της Λήδας Παπακωνσταντίνου.

Μουσεία δεν υπάρχουν, υπάρχουν όμως γκαλερί, αρκετές από τις οποίες δεν λειτουργούν με την ποιότητα στις πρώτες επιλογές τους: «Η αισθητική πάντοτε νομίζω ότι καθο-

λάμε για φιλότεχνο κοινό έξω από την πόλη, γιατί εκεί η σχέση ενός ανθρώπου που δεν είναι αστός είναι εντελώς διαφορετική και σαφώς καλύτερη, γιατί μπορεί να έχει όμοια

τερικό, τα έργα δηλαδή να αγοράζονται και όχι να δωρίζονται: «Σαφώς και θα έπρεπε να αλλάξει αυτό. Εδώ ισχύει το καθεστώς των δωρεών γιατί δεν ισχύει το καθεστώς των αγορών! Σίγουρα υπάρχει η ανάγκη να δημιουργηθούν μουσεία, και εφόσον αυτά που υπάρχουν δεν αγοράζουν έργα, όταν σου ζητάνε δίνεις, ακόμη και αν διαιωνίζεται με τον τρόπο αυτό ένα δυσάρεστο γεγονός. Όταν βλέπεις ότι οι Έλληνες δεν έχουν ένα χώρο στον οποίο μπορούν να απευθυνθούν για να συλλέξουν πληροφορίες που χρειάζονται, τότε προσφέρεις ό,τι μπορείς για να δημιουργηθεί και να λειτουργήσει κάπως αυτός ο χώρος. Διαφορετικά αισθάνεσαι ότι είσαι αόρατος».

ριζόταν και εκφραζόταν μέσα από λίγους χώρους. Υπάρχουν αίθουσες τέχνης που προβάλλουν είδη τέχνης, σοβαρά, με επαγγελματισμό και συνείδηση, και υπάρχουν και αίθουσες τέχνης που παρουσιάζουν δουλειές, οι οποίες όμως έχουν ένα κοινό! Και τι να πω; Ότι το κοινό αυτό κάνει λάθος; Δεν μπορώ να το πω αυτό από τη στιγμή που δεν έχουμε μουσεία! Τα πράγματα θα αλλάξουν σιγά σιγά από τη βάση τους, δεν πρόκειται να αλλάξουν από τις γκαλερί».

Στο κέντρο ωστόσο όλων αυτών των καταστάσεων βρίσκεται ο κάθε ένας που ενδιαφέρεται για τέχνη. Τώρα, πόσο φιλότεχνοι είναι οι Έλληνες; «Δεν νομίζω ότι μπορούμε να μι-

αντίδραση σε αυτό που βλέπει!

»Στις πόλεις όμως υπάρχει μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων, οι οποίοι αγοράζουν τέχνη γιατί έτσι πρέπει, και είναι οι άνθρωποι που έχουν πολλά χρήματα και επενδύουν κατά αυτό τον τρόπο, γιατί πρέπει να βάλουν και κάποια έργα μέσα στο σπίτι! Αυτό είναι το μεγαλύτερο ποσοστό.

»Υπάρχει βέβαια και ένα άλλο ποσοστό, το οποίο ευτυχώς όσο πάει γίνεται και μεγαλύτερο, ανθρώπων που πραγματικά ενδιαφέρονται για την τέχνη και αγοράζουν πράγματα επειδή όντως τους αρέσουν. Βρίσκω ενδιαφέρον ότι ένα ποσοστό ανθρώπων θέλει να μάθει».

Η μερίδα των φιλότεχνων πάντως φαίνεται ότι μεγαλώνει καθημερινά «εκ των πραγμάτων, γιατί υπάρχει μια επιμονή και από πλευράς μας. Μην το ξεχνάτε αυτό! Εμείς παράγουμε και θέλουμε να είναι ορατή η παραγωγή μας».

Ορατή και «καταναλώσιμη» από το κοινό. Για αυτό και είναι απαραίτητο ένα κριτήριο στην πώληση των έργων: «Παρά το γεγονός ότι οι αξίες των έργων είναι υψηλές για τον μέσο άνθρωπο, η προσωπική σχέση του καλλιτέχνη με τον πιθανό αγοραστή, ο οποίος δεν θα έχει λεφτά, είναι απόλυτα ευέλικτη αρκεί να υπάρχει μια ειλικρινή σχέση!».

Η Λήδα Παπακωνσταντίνου μένει πιστή στις κατασκευές και μελλοντικά, αφού ετοιμάζει κατασκευές με κινούμενη εικόνα. Μια δημιουργία που, όπως και οι υπόλοιπες, γίνεται χωρίς την αγωνία της επανάληψης:

«Παράγω πράγματα δίχως φόβο να χαρακτηριστώ κάπως. Παράγω γιατί με ενδιαφέρει να παράγω και γιατί αυτό είναι η ζωή μου.

»Η μόνη αγωνία μου είναι μην τυχόν και πεθάνω, ας πούμε, τώρα και αυτό που έχω κάνει δεν είναι το καλύτερο! Το καλύτερο εξάλλου είναι πάντα ένα μέτρο πιο πέρα. Αυτό είναι και όλη η υπόθεση στην τέχνη. Ο στόχος είναι πάντοτε πολύ πιο πέρα, γιατί είναι ιδέα. Δεν είναι ποτέ το αντικείμενο που θγάζεις. Είναι οι ιδέες πάνω στις οποίες κανείς βαδίζει για να μπορέσει να δουλέψει και να παράγει έργο. Και οι ιδέες αυτές μεγαλώνοντας και ζώντας γίνονται σαφέστερος στόχος. Και τότε βέβαια είναι ακόμη πιο δύσκολο να επιτευχθεί!».

ΕΛΣΑ ΣΠΥΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ

Έκθεση Λήδα Παπακωνσταντίνου, αίθουσα